

capitolul 1

Iarna anului 1263

În adâncul pădurii verzi, unde castelul își lasă umbra, Sorcha își îndruma copiii spre casă, prin întunecime. Mezinii stăteau în șaua unui ponei zdravăn. Teagan abia ce împlinise trei ani, iar capul i se zgâlțâia la fiecare tropăit de copită. E frântă după Festival, se gândea Sorcha, de la atâtea focuri de tabără și bucate.

- Eamon, ai grijă la soră-ta.

La cinci ani, Eamon se îngriji de surioara lui mai mică cu un ghiont sănătos, după care continuă să ronțăie pita coaptă de maică-sa în zori.

- În curând o să fii acasă, în pat, fredonă Sorcha, când Teagan se smiorcăi. În curând vom fi acasă.

Stătuse prea multă vreme în luminiș. Deși Imbolg¹ sărbătorea primele vibrații în pântecul Mumei Pământ, noaptea cobora iute și nemilos peste zilele de iarnă. O iarnă grea, cu vânturi geroase, viscol și bură. Negura se furișase pe meleagul lor, acoperind soarele și luna. De multe ori răzbătuse numele acela, prin ceață și vânt, și de fiecare dată refuzase chemarea. De multe ori zărise în acea lume alb-cenușie întunericul.

Refuzase târgul.

Bărbatul ei se rugase de ea să stea cu copiii sub protecția *finului* - mâna lui dreaptă -, câtă vreme el purta război, în acea iarnă fără sfârșit.

Ca nevastă a *cenfinului* - conducătorul ginte -, ar fi primit găzduire oriunde. Și nu numai datorită lui. Numele ei deschidea multe porți.

Avea însă nevoie de codrul ei, de căsuța ei, de locul ei. Avea nevoie de izolare cum avea nevoie să respire. Își

¹ Festival păgân ce sărbătorea venirea primăverii (n.tr.)

vedea mereu de treburile ei, de casa ei, de căminul ei, de îndeletnicirea și îndatoririle ei. Mai înainte de toate însă, trebuia să-și vadă de copiii ei dragi, ai ei și-ai lui Daithi. Nu se temea de noapte.

Era cunoscută ca Vrajitoarea Întunecată, iar puterile ei erau nemăsurate.

Însă în acea clipă se simțea ca orice femeie care duce dorul bărbatului ei și tânjește după căldura lui, după atingerea trupului său oțelit, în noaptea rece și solitară.

Ce-i păsa ei de război? De lăcomia și vanitatea unor regi mărunți? Își dorea bărbatul acasă într-o bucată.

Când avea să se întoarcă or să mai facă un copil, iar ea va simți viața pulsând din nou înlăuntrul ei. Încă plângea după viața pe care-o pierduse într-o noapte crâncenă, când primul viscol de iarnă năvălise în pădurea ei ca un cântec de jale.

Câți nu vindecase până acum? Pe câți nu-i salvase din ghearele morții? Și totuși, când sângele se scursese, când acea viață plâpândă se prăpădise șuvoi, nici o vrajă, nici o ofrandă și nici un târg cu zeii n-o salvaseră de la pieire.

Știa prea bine că e mai ușor să-i vindeci pe alții decât pe tine însuși. Iar zeii erau nestatornici precum fetele înamorate într-o zi de mai.

- Priviți! Priviți! rosti Brannaugh, fiica cea mare care împlinise șapte ani, părăsind poteca, urmată îndeaproape de câine. Înflorește porumbarul. E un semn.

Zări și ea acum un crâmpei de boboc alb în frunzișul întunecat și se gândi cu amărăciune că, în vreme ce Brighida, zeița fertilității, binecuvânta pământul, pântecul ei era pustiu.

Se întoarse către mândria ei de fată, cu privire ascuțită și obraji îmbujorați, făcând piruete în zăpadă. Fusese binecuvântată, își reaminti Sorcha. De trei ori binecuvântată.

- E un semn, mamă. Părul negru îi flutura în vânt la fiecare piruetă. Brannaugh își înălță privirea spre apus. Vine primăvara.

- Așa-i. Un semn bun.

Într-o zi întunecată, baba Cailleach nu reușise să găsească lemne de foc fără strălucirea soarelui. Legenda spunea că zilele întunecate prevesteau o primăvară timpurie.

Porumbarul înflorea în toată puterea cuvântului, ispitind și celelalte flori să-i urmeze exemplul.

Sorcha zări licărul speranței în ochii copiilor ei, așa cum îl zărise în ochii celor adunați în jurul focului, cum îl auzise în glasurile lor. Scotoci în sinea ei după acel dram de speranță, dar nu găsi decât spaimă.

Urma să vină și la noapte. Îi simțea deja apropierea. Stătea la pândă, aștepta, uneltea. Înăuntrul căsuței, se gândi ea, cu zăvorul tras și farmecele potrivite, ca pavază pentru copiii ei. Pavază pentru ea.

Îi trase un ghiont poneiului, să iuțească pasul, și flurieră după câine.

- Haide Brannaugh, soră-ta doarme pe ea.

- Tata vine acasă la primăvară.

Cu inima grea, Sorcha zâmbi și o luă pe Brannaugh de mână:

- Dacă se întoarce de Beltine¹, o să-l întâmpinăm cu un ospăț pe cinste.

- Pot să stau cu tine la noapte, să-l văd în flăcări?

- Avem mult de lucru. Trebuie să ne îngrijim de animale înainte de culcare.

- Măcar o clipă? rosti Brannaugh cu ochi rugători, cenușii ca fumul. Vreau să-l văd pentru o clipă și pe urmă o să visez că s-a întors acasă.

Așa cum îmi doresc și eu, gândi Sorcha, și zâmbi din toată inima.

- Pentru o clipă, *m'inion*, fiica mea, după ce terminăm treaba.

- Și după ce-ți iei doctoria.

Sorcha ridică din sprâncene.

- Nu zău? Arăt de parcă aș avea nevoie de ea?

- Încă ești palidă, mama, rosti Brannaugh încet.

¹ Veche sărbătoare de 1 Mai a vechilor gali, în timpul căreia se realizau diferite ritualuri de purificare (n.tr.)

- Doar puțin obosită. Nu-ți face griji în privința mea. Să vedem acum... Eamon, ține-o bine pe soră-ta! Alastar simte că ne-apropiem de casă și s-ar putea s-o răstoarne.

- Se ține mai bine-n șa decât Eamon și decât mine.

- Așa-i, calul e talismanul ei, dar aproape că a adormit pe spinarea lui.

Cărarea coti într-o parte. Ropotul entuziast al copitelor pe pământul înghețat anunță apropierea căsuței și a șopronului.

- Eamon, îngrijește-te de Alastar. O porție în plus de grăunțe în seara asta.

Băiatul începu să bombăne.

- Ce bombăni, tu ți-ai făcut plinul deja, n-am dreptate?

Eamon rânji, chipeș ca o dimineață de vară, și îi întinse brațele, cu toate că ar fi putut sări din șa cu iuțea iepurelui.

„De când îl știi se alintă așa“, se gândi Sorcha când îl îmbrățișă și îl coborî la pământ.

Fiica sa nu avu nevoie de nici un imbold. Brannaugh se îngrijea de casă aproape la fel de bine ca maică-sa. Sorcha o luă pe Teagan în brațe, murmurând cuvinte liniștitoare, și o duse în căsuță.

- E timpul să visezi, iubito.

- Sunt un ponei și alerg toată ziua.

- Așa-i, cel mai frumos și mai iute ponei din lume.

Jarul aproape stins după atâtea ceasuri abia ținea piept frigului ce se strecurase înăuntru. În drum spre pătuț, cu copilul în brațe, Sorcha întinse o mână spre vatră. Flăcările țâșniră dintr-odată, deasupra cenușii.

O așeză pe Teagan pe prici, o înfodoli bine și îi netezi șuvițele strălucitoare precum razele soarelui - ca părul tatălui ei - și așteptă până ce ochii ei negri și adânci - moșteniți de la mamă - se închiseră.

- Doar vise frumoase, murmură ea și atinse talismanul suspendat deasupra pătuțurilor unde dormeau copiii. Să vă păzească până-n zori. Să vă petreacă prin bezna nopții, la lumină.

O sărută pe obraz și se îndreptă de spate, dar junghiul din pântec îi dădu fiori. Durerile veneau și se duceau, dar se înteteau în miez de iarnă. Avea să urmeze sfatul fiicei sale și să-și fiarbă o poțiune.

- Ajută-mă, Brighida, în această zi închinată ție, să mă vindec. Am trei copii care au nevoie de mine. Nu pot să-i las de izbeliște.

O lăsă pe Teagan să doarmă și merse la ceilalți, să-i ajute cu muncile.

La căderea bruscă și timpurie a nopții, încuie ușa și repetă ritualul de culcare cu Eamon.

- Nu-s obosit, pe cuvânt, rosti el, silindu-se să-și țină ochii deschiși.

- Văd prea bine. Ești treaz și arzi de nerăbdare. O să zbori și-n noaptea asta, *mhic*, fiule?

- Da, până-n creasta norilor. Mă-nveți și mâine? Pot să-l iau pe Roibeard dimineață?

- O să te-nvăț și da, poți să-l iei. Șoimul e al tău, îl vezi, îl știi și îl simți. Odihnește-te acum.

Îi ciufuli părul maroniu și-l sărută pe ochii albaștri și neîmblânziți, ca ai lui taică-său.

Când coborî din pod, o găsi pe Brannaugh lângă foc, alături de câinele ei.

Fiica ei radia de sănătate - slavă zeiței - emanând o forță pe care n-o stăpânea încă și nici n-o înțelegea pe deplin. Mai era vreme, cu voia zeiței.

- Am pregătit ceaiul, rosti Brannaugh. Așa cum m-ai învățat. Cred că o să te simți mai bine după cel bei.

- Acum îmi porți tu de grijă, *mo chroi*, inima mea?

Sorcha zâmbi, mirosi ceaiul și încuviință.

- Ai talent, fără doar și poate. Arta tămăduirii e un dar fără seamăn. Dacă-l stăpânești, vei fi dorită și binevenită oriunde te poartă destinul.

- Nu vreau să merg nicăieri. Vreau să stau aici cu tine și cu tătuca, Eamon și Teagan. Pentru totdeauna.

- Într-o bună zi o să-ți arunci privirea mai departe de pădure. Și vei găsi un bărbat.

Brannaugh pufni, în derâdere.

- N-am nevoie de un bărbat. Ce-aș putea să fac cu un bărbat?

- Asta-i o poveste pentru mai încolo.

Stăteau amândouă în fața focului, înfășurate într-o broboadă călduroasă, iar ea își bău ceaiul pe îndelete. Când Brannaugh o atinse pe mână, ea își întoarse palma și își încleștă degetele într-ale ei.

- Am înțeles, dar numai pentru o clipă. Apoi la culcare cu tine.

- Mă lași pe mine să conjur viziunea?

- Uită-te. Fă ce vrei. Caută-l pe bărbatul din care te tragi. Dragostea îl aduce.

Fumul se învolbură, iar flăcările se întetiră, apoi se domoliră. „Bravo“, se gândi ea, plăcut surprinsă. „Fata învață repede.“

Viziunea începea să prindă contur printre limbile de foc. Un foc într-un alt foc. Siluete, mișcare și, pentru o clipită, murmur de voci îndepărtate.

Zări concentrarea întipărită pe chipul fiicei sale și broboanele de sudoare ce i se scurgeau pe frunte. „Prea mult“, își zise ea. „E prea mult pentru o fată de vârsta ei.“

- Așteaptă, rosti ea, cu glas scăzut. Hai s-o facem împreună.

Slobozi puterile lăuntrice, care se îmbinară cu puterile lui Brannaugh. Urmă un vuiet, o învolburare de fum, un dans de scânteii. Apoi imaginea se limpezi. Iată-l! Bărbatul după care tânjeau amândouă.

Stătea în fața unui foc, înconjurat roată de pietre. Părul lui de culoarea grânelor se revărsa peste mantia ce-i acoperea umerii vânjoși. Mantia îi era prinsă cu o broșă, însemnul rangului său, ce oglindea acum lumina flăcărilor. Sorcha îi confecționase bijuteria cu foc și magie. În ea se împleteau câinele, calul și șoimul.

- Pare istovit, spuse Brannaugh, odihnindu-și capul pe brațul mamei sale. Dar e atât de chipeș. Cel mai chipeș bărbat din lume.

- Așa-i. Chipeș, puternic și neînfricat.

Cât de dor îi era de el.

- Poți să afli când se va întoarce acasă?

- Unele lucruri ne sunt ascunse. Poate vom primi un semn, când va fi mai aproape de casă. Acum știm măcar că e teafăr și deocamdată e suficient.

- Se gândește la tine.

Brannaugh o privi pe maică-sa în ochi.

- O simt în sânge. Oare el știe că ne gândim la el?

- N-are darul nostru, dar îl ajută inima și dragostea pentru noi. Poate știe. Acum la culcare cu tine. Vin și eu numaidecât.

- Porumbarul înflorește, și baba n-a văzut soarele în această zi. Se va întoarce în curând.

Brannaugh se ridică și o sărută pe maică-sa. Câinele o însoți pe scări în sus. Rămasă singură, Sorcha continuă să-l privească pe bărbatul ei în flăcări și plânse. Pe când își ștergea lacrimile, auzi chemarea.

Iar alina singurătatea, ar încălzi-o - acestea erau minciunile lui ispititoare. Iar da tot ce și-ar putea dori, ba mai mult chiar, dacă i s-ar oferi.

- Nu voi fi niciodată a ta.

Vei fi. Ești deja. Vino și cunoaște toate plăcerile, izbânda. Întreaga putere.

- Nu vei fi stăpânul meu, și nici al puterilor mele.

Flăcările dănțuiră și din împletirea lor apără el. Cabhan se numea, iar puterile și intențiile lui erau mai întunecate decât nopțile de iarnă. O dorea, trup, suflet și magie. Îi simțea râvna atingându-i trupul asemenea unor mâini asudate. Cel mai mult însă jinduia după harul ei. Lăcomia lui atârna greu în aerul nopții. Zâmbi în flăcări, chipeș și nemilos.

Vei fi a mea, Sorcha cea Întunecată. Tu și tot ce-ți aparține. E sortit să fim împreună. Suntem la fel.

„Nu“, își spuse ea, „nu suntem la fel, ci mai degrabă ca ziua și noaptea sau lumina și întunericul, care se întâlnesc doar în jocul umbrelor“.

Ești atât de singură și de împovărată. Rece ți-e patul de când te-a lăsat bărbatul. Vino de te încălzește în patul meu. Simte căldura. Hai să aprindem noi aerul. Împreună, vom fi stăpânii lumii.

Deznădejdea o cuprinse, iar dorul dinlăuntrul ei se preschimbă în durere.

Se ridică și lăsă adierea caldă să-i mângâie părul. Lăsă puterile să-i lumineze chipul și trupul. Zări în flăcări privirile lui lacome, avide. La asta râvnea el. La splendoarea ce-i străbătea vinele. Putea să-și pună pofta-n cui.

- Cunoaște-mi gândul și puterea, pururi ca și-acum mi-e vrerea. Lacomă și-ntunecată, râvna ta în foc se-arată. Sânge, rod și soț să lepăd, și la tine să mă repăd, de-ți pun tot la îndemână, peste toate-s eu stăpână. Răspunsul meu, de mare și de vânt purtat în grabă, veniți fecioară, mamă, babă. Voia mea să se-implinească.

Își aruncă brațele înainte, slobozi furia sa întru totul femeiască și o îndreptă spre inima lui. Apoi îi auzi strigătul de mânie și durere, zări turbarea lui printre flăcări și, pentru o clipită, simți o desfătare fără seamăn.

Focul deveni un simplu foc și continuă să ardă mocnit, ținând piept gerului nopții. Căsuța ei era doar o căsuță, tăcută și întunecoasă. Iar ea era doar o femeie, singură și purtând de grijă copiilor ei. Se lăsă moale în scaun și-și petrecu brațul peste junghiul din pântec.

Pentru o vreme, Cabhan o să-i dea pace. Dar teama era adânc înrădăcinată, frica față de el și spaima că nu exista leac sau rugăciune care să-i vindece trupul și avea să-și lase copiii orfani. Lipsiți de apărare.

Se trezi cu mezina cuibărită la pieptul ei și apropierea sa îi aduse alinare. Dădu să se scoale.

- Mai stai, mami, nu pleca.

- Liniștește-te, raza mea de soare. Am treburi de făcut. Iar tu trebuia să fii în patul tău.

- A venit bărbatul rău. Mi-a omorât poneii.

Un fior de spaimă îi străbătu inima. Cabhan se strecurase în trupul, în mintea și în sufletul copiilor ei? O spaimă și o furie nețăr murite puseră stăpânire pe ea.

- A fost doar un vis, puiule. O strânse pe Teagan și o legănă la piept. Doar un vis.

Dar visele aveau putere și prevesteau rele.

- Poneii nechezau, dar eu nu i-am putut ajuta. Le-a dat foc la toți și ei urlau. Alastar l-a trântit pe bărbatul rău la pământ și am fugit pe spinarea lui, dar n-am putut să salvez poneii. Mi-e frică de bărbatul rău din vise.

- N-o să-ți faci nici un rău. N-o să-l las să se-atingă de tine. Nu erau decât ponei din vis. Cu pleoapele strâns lipite, o sărută pe părul ei luminos și ciufulit, apoi pe obrăjori.

- O să visăm alți ponei. Verzi și albaștri.

- Ponei verzi!

- Da, verzi ca dealurile.

Ținând-o strâns la piept, Sorcha înălță o mână și descrie cercuri cu degetul în aer, până ce ponei albaștri, roșii, verzi și galbeni dansau deasupra capetelor lor. Teagan chicoti, iar Sorcha hotărî să-și îngroape temerile și furia pentru o vreme.

N-avea să se-atingă de copiii ei. Mai bine murea de gât cu el, decât să-i permită să le facă vreun rău.

- La grajd cu poneii. Iar noi două să luăm micul dejun.

- Avem miere?

- Avem, rosti ea, zâmbind la dorința simplă a fetei sale. Însă doar pentru fetețele cumiți.

- Eu sunt cuminte!

- Ai cea mai curată și mai dulce inimioară din lume.

Sorcha o luă pe Teagan în brațe. Fetița se lipi strâns de maică-sa și îi șopti în ureche:

- Bărbatul rău a zis că mă ia pe mine prima, fiindcă sunt cea mai mică și mai slabă.

- N-o să te ia, ți-o jur pe viața mea. Își întinse brațele, pentru ca Teagan să-i vadă hotărârea din privirea sa. Ți-o jur. Ascultă la mine, scumpa mea, nu ești și nu vei fi slabă niciodată.

Aprinse focul, unse miere pe pâine, apoi pregăti ceaiul și fiertura de ovăz. Trebuiau să prindă cu toții putere pentru ce urma să facă. Pentru ce era nevoită să facă.

Băiatul coborî din pod, cu părul ciufulit și încălzit de la somn. Se frecă la ochi și adulmecă aerul aidoma unui câine.